

[Ingmar Wagner.]

ønsker, som de værnepligtige har. Hvis ministeren ville tale med soldaterne om det ude på forlægningerne, ville han kunne få dette yderligere understreget. Det er jo almindeligt, at soldaterne besøger deres familie en gang om måneden. I øjeblikket må de afholde udgifterne dertil af den lille løn, de får, hvis de kan spare sammen af den. Ellers må de påligne deres familie eller venner udgiften for at kunne komme hjem og besøge venner og familie, og det er efter kommunisternes opfattelse en urimelighed.

Det tredje afsnit i dette forslag til folketingsbeslutning går ud på, at der skal stilles let udgangsfodtøj til rådighed for alle værnepligtige, samtidig med at der også gennemføres en ordning, der sikrer dem gratis skoforsåling. Søværnet har jo disse goder, og derfor er det naturligt, at alle andre værnepligtige bliver ligestillet med de værnepligtige i søværnet. Det samme gælder undermunderingen. Her må der også ske forbedringer, samtidig med at der skabes en ordning, så der sikres soldaterne mulighed for, at de kan få deres tøj, såvel deres undermundering som deres drejlstøj, det vil altså sige også militærets tøj, vasket på kasernerne. Således er det jo ikke engang i øjeblikket; selv det drejlstøj, som de får udleveret, skal de selv sørge for at få vasket.

Ikke alle værnepligtige får den nødvendige undermundering, d. v. s. undertøj, skjorter og sokker, og hvad der nu ellers hører til. Jeg vil nævne, at hærens værnepligtige for det første år får 3 par sokker udleveret, men disse bliver, efter de oplysninger, jeg har fået fra soldater, meget hurtigt slidt op efter den første tids øvelser, og når det er sket, må de selv købe andre. Her er igen en forskel; søværnets folk kan, når deres sokker er slidt op, blot hente nogle nye imod at aflevere de gamle og opslidte.

Skjorter og undertøj slår heller ikke til, også her må de værnepligtige i hæren selv købe, medens de i søværnet har bedre muligheder.

Jeg tager det op, fordi denne forskelsbehandling ikke kan fortsætte.

Jeg vil lige gentage med hensyn til spørgsmålet om vask — det kan måske synes at

være et lille spørgsmål, en lille detalje, men for soldaterne er det ganske afgjort et stort spørgsmål, at de ikke kan få vasket deres tøj, i særdeleshed når de har så lidt til rådighed, som de har — at det er til stor gene for dem, at de skal sende tøjet hjem til familien, for at den kan vaske det for dem; disse forsendelser koster jo penge. Desuden er der på meget få kaserner mulighed for, at soldaterne selv kan vaske. Der findes ikke engang de nødvendige vaske- og tørre-rum på kasernerne. Det var dog noget, man i det mindste kunne sørge for. Det er vist ikke nødvendigt at understrege, at nogle af dem må sende deres tøj på vaskeri, hvilket er en dyr historie. Derfor må militæret overtage disse naturlige forpligtelser.

Jeg skal med disse ord anbefale vort forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger til forbedring af den værnepligtige ungdoms forhold. Ikke mindst på baggrund af den store sympati, der er udtalt for det, håber vi i den kommunistiske gruppe, at det ikke bliver ved sympatien, men at den snarest muligt giver sig udslag i håndfaste realiteter.

Formanden: Er der flere, der ønsker ordet?

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingmar Wagner): Hvis ingen andre ønsker at udtale sig, vil jeg gerne have ordet en gang til.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner har ordet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ingmar Wagner): Det er selvfølgelig beklageligt, at man skal tage ordet efter sig selv. Selv om ministeren udtaler sympati her, er det beklageligt ikke at høre ordførernes mening om denne sag. Efter min opfattelse er det helt uforståeligt på baggrund af den tidligere udtalte sympati, at man nu ikke skal høre ét eneste ord. Jeg tror også, det vil blive modtaget med forundring af den værnepligtige ungdom. Fra deres side vil det vel kunne tages som et udtryk for, at man i dette tilfælde vil svigte soldaterne eller sylte de løfter, der tidligere er givet.

Hermed sluttede forhandlingen.